

Караконджулчо и ролевите игри

Къщата беше притихнала. Караконджулчо си седеше самичък в кухнята. Той четеше един сборник разкази и се чудеше къде се бяха дянали Литографчето и Дактилчо. Не бяха се вясвали почти седмица и малкото таласъмче се притесняваше. На прозореца се почука.

Караконджулчо отвори и плесна с ръце.

- Къде се е омазал така този малкият? Да не е паднал в кофа с латекс, че е целият бял? Не, трябва да е било в нещо по-кофти, виж очите му са зачервени! Ей сега, тичам за купата!
- Стой, няма нужда да тичаш! Това е Алби. Той така се излюпи! – спря приятеля си Дактилчо.
- Имаме нужда от сигурно място да се учи да лети. Той и без това лошо вижда, обаче е упорит като за три магарета! Вчера изкара акъла на две лели в градината, ама те са си виновни! Какво се бяха докаросали с шапки с цветя колкото за една църква по време на сватба! Всеки можеше да ги сбърка със саксии! - Литографка държеше под око малкото птеродактилче, което се беше ококорило с червените си очички. – Какво трябва да каже едно възпитано дете, а?
- Добър вечер, много ми е приятно, у вас е чудесно, нали няма да ви преча! – изстреля наведнъж птиченцето.
- И на мен ми е приятно, - засмя се Караконджулчо. – Искаш ли кюфтенце?
- Да, моля! – птеродактилчето се усмихна до кътните си зъбченца. Гледката бе впечатляваща.

Докато малкият ръфаше блажено суровото си топче кайма, Дактилчо обясняваше.

- Много рядко, но и в нашето ято се срещат албиноси. Отглеждането им е трудно, защото те са чувствителни към светлината, изгарят лесно. Това прави дневните преходи на практика изключени, а разстоянията си остават. Лошо виждат, но пък са невероятно паметливи. Веднъж като си запомнят разстоянията, могат да летят и в абсолютна тъмнина, стига по пътя им да не се срещат нови обекти. От години не сме имали албиносче.
- Лошото е, че мястото, където гнездеше неговото семейство, попадна в градоустройствения план и започна една планова сеч. Не вярвахме, че така ще се разбързат, но там трябвало да има голям търговски комплекс, та работят на практика денонощно. Докарали са прожектори, кранове, огради, какофонията е пълна. Големите нямат проблеми с измъкването, малките чернички могат да се носят на крилата, но този тук е направо ходеща беля. Досега сме го сваляли четири пъти от кран, три пъти от парен чук, за оградите изобщо сме изгубили бройката. А не е закрепнал достатъчно за какъвто и да било преход. Затова дойдохме да помолим твоите хора да го приютят за малко, докато заформи някое мускулче под тези кожички. Той е трениран тоалетно, дума да няма, ние ще му носим храната вечер, няма да ви е в тежест. – в гласа на Литографка имаше треперлива молба.

- Това аз не мога да го реша, но със сигурност няма да го изхвърлят за един ден поне, така че дори да не се съгласят, можете да сте спокойни до утре нощем, - Караконджулчо се почеса по рошавите косми.
- Алби, какво казват птеродактилчетата, като си свършат кюфтенцето? – Литографка решително искаше малкия да се представи в най-добра светлина.
- Може ли още едно? – светнаха червените очинки.
- Не, какво казват възпитаните птеродактилчета? – разстрои се пернатата Мис Монтесорри.
- Благодаря, беше много вкусно! - поправи се албиносчето. После погледна жално чинийката и въздъхна едва чуто. Доброто възпитание си имаше недостатъци.

Дактилчо и Литографка отлетяха с твърдото обещание да се върнат на следващата вечер. Алби направи едно малко кръгче над градината с цел увеличаване на слоя полезни минерални вещества и се върна на кухненската маса с точност на бомбардировач, кацащ на самолетоносача си. След кратък размисъл Караконджулчо реши, че няма да е добре за малкия да остава сам и го заведе в хола, където Бенемот щастливо спеше пред камината, точно там, където струите на двата кондиционера се срещаха. Птеродактилчето увисна щастливо на полилея, а Караконджулчо си легна върху неговата си възглавничка и засънува кошмарчета.

На сутринта Детенце дотича първо да буди таласъмчето, защото елфите щяха да идват на гости. Караконджулчо се плесна по челото – след снощната среща беше напълно забравил. А беше събота, цяла вечер в петък се бяха готвили за визитата. Майката беше ушила нови костюмчета, Бабата беше направила микро-тортички с горски ягоди, а Таткото с Детенце бяха инсталирали железницата в пълния ѝ блясък, даже бяха ходили да купуват някакъв нов вагон, за който Бабата до късна доба ши някакви възглавнички с размер на пощенска марка и чаршафчета колкото сгъната хартиена салфетка за нос.

Алби грациозно планира от полилея направо на ръката на Детенце и го погледна очаквателно. Малкото човече ужасно му се зарадва. А когато се разбра, че птеродактилчето не само може да говори, но и няма нищо против да дояжда закуската вместо приятелите си, участва на новия обитател на къщата беше решена. Когато Майката и Таткото дойдоха, компанията си умираше от смях, защото играеха на Джурасик Парк, сцената с вагончетата. За техен късмет, Таткото беше запален почитател на Кричтън, и така Алби доби правото да виси на полилея всяка вечер, при условие, че килимът под него остане абсолютно чист. Правенето на едно мъничко кюфтенце в повече изобщо нямало да бъде проблем, заяви Бабата.

Елфите дойдоха, похвалиха тортичките с размер на гумички от молив, и се преоблякоха в новите си костюмчета. Майката се беше постарала да изобрази точно моделите от времето, когато „Титаник“ все още плавал. Понеже ваната не беше достатъчно голяма за кораб и айсберг, елфите щяха да играят пътници във вагоните на железницата, които преминават през перипетии от които спира дъхът. Пътят щеше да минава по стръмни склонове, надвиснали над Фолиевото езеро, в което живееше чудовището Лох Фолии, после щеше да се изкачва по Възглавничевата Планина до платото Масичка-за-кафе, където Алби щеше да изобразява Птицата Рух (това беше набързо

дописано в сценария, изначално платото не беше интересна зона), после железницата щеше да слиза по метален мост под наклон достоен за парк на ужасите и гладилна дъска. След остър завой влакът влизаше в Тунела на Вакуума и накрая спираше пред елегантна малка гара, където на малки масички бяха сервирани още малки тортички. За големите също имаше тортички, защото се очакваха на гости Малката Госпожица Антропологова и нейната Баба. На входната врата имаше бележка „Влизайте направо в гостната“, ако не ги чуят от шума. Както ще се убедим по-нататък, това решение не беше от най-разумните.

Самолетът на Ванчето и Баба ѝ закъсня, защото строителите на търговския център се бяха престарали и пушекът от работата им затрудняваше летището. Когато те най-накрая се добраха до агенцията за коли под наем, тяхната резервация беше отменена и се наложи да се придвижват с градския транспорт. Това си беше развлечение, но забави пристигането им с решаващите двайсетина минути.

- Слушай, Алби, може би можем да ти спретнем едни очилца, а? – каза Таткото. Оптиката беше едно от хобитата му. – Като на авиатор, с лентичка отзад да не ти падат като летиш? Дай да ти премерим рамките, после ще сметна лещите!

Детенце донесе едно пластелинено нещо, което можеше да се пече в микровълновата печка и така да запазва формата си. Очилата ставаха прекрасни, Таткото използва естествения релеф на Албината глава да ги закрепя. Той беше на път да започне да ги сваля, когато от коридора се донесоха гласове.

- Майко, ти нали казваш, че не трябва да се влиза в нашата къща без да си поканила?
- Но там пишеше да влизаме направо!
- Нали те не знаят, че ние сме тук!
- Какво от това, аз отдавна се канех да им дойда на гости! Коя от тези врати е гостната?

Майката с ужас разпозна гласа на своя колежка, известна с клюкарския си характер. Зад фасадата на изискана светска дама се криеше злостна събирачка и разпространителка на сплетни, организаторка на свади и изобщо ходеща неприятност. Майката никога не беше я канила у дома си, нито ѝ беше давала адреса, което означаваше, че атаката е планирана. Време за отстъпление нямаше, дръжката на вратата изскърца под натиска.

За времето докато вратата се отваряше Алби успя да изобрази статуя на камината, елфите застинаха до пътническия вагон, Караконджулчо свари да скочи в кутията от прахосмукачката, а Бенемот стратегически зае креслото до влаковата композиция. Детенце, Татко му и Майка му направиха класическата статуя „Не чух, не видях, не казах!“, след което се направиха на ни праз яли, ни праз мирисали.

Гостенката не бързаше да седне на предложения ѝ диван. Тя с открито любопитство занадничка из стаята. Вратата се отвори отново и влезе Бабата, която се надяваше да види старата си бойна

дружка. Детенце примигна бързо в Морзовата азбука какво е станало. Гостенката избра точно този момент да протегне ръка към Алби.

- Не! – извика Бабата. – Не пипайте!
- Защо? – удиви се гостенката. Явно й беше за пръв път.
- Защото това е френска скулптура, изобразяваща гаргойл от Нотр-Дам, изключителна ръчна работа! – вирна нос Бабата.
- Но този гаргойл има очила! – заинати се гостенката.
- Това е модернистична френска скулптура, предполагам, че не сте наясно със съвременното френско изкуство изобщо! Нима ви говори нещо името на великия Алберт-Жан-Франсоа-Мари-Роберт-Луи-Шерш сюр Мон-Шемине?
- Оу, това е оригинал на Моншемине? Ама разбира се, как можах да не го позная! Като жив е! Разбирам, разбирам!
- Майко, може ли да взема тези малки човечета и да си поиграя с тях у нас? – попита отрочето на гостенката, сочейки елфите. Това беше изпитан трик да получи уж назаем нещо, което му харесваше.
- Не! – скара му се Бабата. – Те изобщо не се пипат!
- Но госпожо, той е още малък, нищо няма да им направи, играчки като играчки!
- Нищо подобно! Аз лично съм ги донесла на ръце тук! – Бабата нямаше нужда да скръства пръсти зад гърба си дотук. – Това са оригинални екземпляри от колекцията на Флор де Тюлип Оландез дьо Жарден, абсолютно безценни. Никакво пипане и не се приближавайте до тях, те са толкова нежни, толкова деликатна направа! Малкият, отмести се от композицията!

Малкият господин се нацупи. Той ритна кутията от прахосмукачката и Караконджулчо изпадна от нея зашеметен.

- А тази топка мога ли да я взема поне? – гостенчето протегна ръка. Бенемот скочи в защита на приятеля си и показа предупредително едни много остри нокти.
- Не може, това е нещо домашно. Впрочем, вие къща нямате ли си, щото аз сега се каня да мета! – Бабата погледна гостенката свирепо. – Казала съм да ми се казва кой кога идва, това тук да не е разграден двор, кой когато иска да влиза! Освен това сте си оставила чантата на това каре, което аз съм го бродирала като млада булка! Чисто мулине, нямате представа каква цвятова палитра имат тези конци и как са подбирани.

Бабата се пресегна, връчи чантата на гостенката и отвори широко вратата с явна покана да се изнесат. Таткото се задави в пристъп на кашлица и на бегот се изнесе към банята. Майката скри за секунда лице в ръцете си и сърдечно предложи на гостенката да я изпрати до вратата. На излизане неканената дружинка се спря на прага колкото гостенката да прошепне:

- Боже, какъв ужас, това свекърва ти е направо чудовище! Повече няма да стъпя у вас!

Краят на операцията беше ознаменуван с тортички за възстановяване на духа. Даже Алби получи парче торта, част от което той облизваше от лявото си крило, защото очилата още нямаха стъкла.

- Мамо, щях да си умра от смях за карето, честна дума! – Таткото поглаждаше мильото.
- Наистина колегите са в паника от нея, никой не е успявал да я изгони за по-малко от два часа! Поне така се говори! Но явно се ползва с големи протекции и не може да бъде бутната с булдозер. Поне обеща повече да не идва, и това е нещо. – клатеше глава Майката.
- Албер сюр Шемине, ела тук, имаме нужда от Птицата Рух! – засмя се Детенце. – Следващият влак на ужасите ще го правим да минава през Долината на Мамините Детенца! Това какви ужасии ще бъдат, не сте и чували! Алби, внимавай как кацаш!
- То се знае отдавна, бялата лястовица носи късмет, но в по-общ план мисля, че може да се отнесе и до птеродактилчетата, - усмихна се Бабата. – Кой вчера беше оставил Йовков отворен на „По жицата”, а, Караконджулчо?